

קרבנו לעבודתך

ביטאון שבועי בהלכה ובאגדה

יו"ל ע"י מוסדות "קרבנו לעבודתך" ארגון עולמי להפצת יהדות בראשות מורנו הרה"ג רפאל זר שליט"א

גליון 392

השותפות שלך

בבניית בניין הישיבה לנצח נצחים...

לשותפות חייגו: 03-9091313

20.000 עלווי שבת

מופצים ברחבי הארץ

הצטרף אלינו והעלוני יגיעו עד אליך! 03-9091313

פרשת חיי שרה

ניצול הזמן

מורנו הרה"ג רפאל זר שליט"א

זמני השבת

ר"ת	מוצ"ש	דה"נ	ת"א
17:54	17:20	16:19	
17:58	17:19	16:05	י"ם
17:54	17:18	16:09	חיפה
17:58	17:22	16:23	ב"ש

זהו מה שאומר כאן הפסוק "ואברהם זקן בא בימים" מה הפירוש בא בימים? שכל יום יום מימי חייו היה מנוצל עד תום לעבודת השם יתברך, מלא וגדוש בתורה ויראת שמיים, במעשים יקרים של צדקה וחסד, אין יום שחלף ועבר בחינם חס ושלום, אצל האבות הקדושים והצדיקים ההולכים לפני האלוהים הכול שקול ומדוד וספור, בשבילם כל יום הוא בבחינת אוצר שיש למלא ולנצל עד תום, אך לא כן הרשעים, שאין ממלאים ימיהם בשום תוכן אלא כל ימיהם לריק להבל ולבהלה,

משלו על כך משל נפלא, כידוע ישנם שני סוגי לוחות שנה, יש לוח שכולו מלא דפים ובכל דף יום אחד ובכל יום שעובר תולשים את הדף של היום הקודם וכך יודעים בדיוק באיזה תאריך נמצאים, כך שבסוף השנה תולשים את הדף האחרון ולא נותר מהלוח אלא הקרטון שמחזיק את הלוח, אך ישנו לוח מסוג אחר, שעל כל עמוד נמצא שבוע שלם, ובכל שבוע מקפלים את הדף לאחר עד שבסוף השנה כל הדפים נמצאים מקופלים אמנם לאחר אך אפשר בקלות רבה להפוך את הדפים ולמצוא כל יום מימי השנה שעברה, כך בדיוק התמונה תראה לאחר מאה ועשרים שנה של האדם בעולם הזה, יש אחד שישאלוהו מה עשה במשך כל ימי חייו? ויוציא את הלוח המלא וגדוש בתורה מצוות ומעשים טובים בבחינת בא בימים, אבל יש אחר שלא ימצא בידו כי אם הקרטון של הלוח וחסר מכל טובה בר מינו, לכן אחים ואחיות יקרים, הבה ננצל את הזמן היקר שניתן לנו, למען לא נבוש ולא ניכלם ולא ניכשל לעולם ועד אמן כן יהי רצון.

שבת שלום ומבורך

פרשת השבוע "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה" וכ"ו "ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל", בבריאת העולם ברא הבורא יתברך את האדם הראשון, ומצוה אחת צווה אותו לבל יאכל מעץ הדעת ונכשל ועבר על צויו של השי"ת, שמעתי לא פעם אנשים שואלים איך זה יכול להיות שאדם הראשון עבר על צויו של הבורא? אילו אני הייתי במקומו לא הייתי חוטא, וודאי מבינים אנו שהבל יצפה פיו, ידוע שהכזיר מלך כוזר היה שואל שאלות בענייני אמונה את רבי יהודה הלוי זיע"א, אחת השאלות ששאל הייתה איך ייתכן שדור דעה, דור המדבר חטאו ושוב חטאו ושוב חטאו? הרי שכונה הייתה מהלכת ביניהם גילוי אלוהות נורא, ענני כבוד, בארה של מרים, משה רבינו מדבר עם הבורא, שמעו עשרת הדיברות מפי הגבורה, ענה לו הרב, אשרי הדור שעוונותיו ספורים, כשאנחנו קוראים את המאורעות בתורה זה נראה לנו כאילו חס ושלום כל יום חטאו, אך האמת אינה כן, אלא במשך כל הארבעים שנה שהיו במדבר לא חטאו אלא עשרה פעמים בלבד, שנאמר "וינסו אותי זה עשר פעמים" הבה ונשאל את עצמנו כמה אנו חוטאים ביום אחד ה' ירחם עלינו, אדם הראשון במשך כל ימי חייו לא חטא אלא אך פעם אחת, כללו של דבר צריך כל אדם במשך כל ימי חייו לברוח מעון ועבירה, אך לא די בכך צריכים אנו להתחזק בסור מרע וודאי הרחק כמטחוי קשת אלא גם בעשה טוב חייבים אנו הרבה חיזוק, איך להרבות תורה, להרבות מצוות להרבות חסד, להרבות צדקה, כי זה כל האדם זה כל מה שיישאר לאדם לאחר מאה ועשרים שנה לעולם הבא אלה רק התורה והמצוות,

הבה ונשאל את עצמנו כמה אנו חוטאים ביום אחד ה' ירחם עלינו, אדם הראשון במשך כל ימי חייו לא חטא אלא אך פעם אחת, כללו של דבר צריך כל אדם במשך כל ימי חייו לברוח מעון ועבירה, אך לא די בכך צריכים אנו להתחזק בסור מרע וודאי הרחק כמטחוי קשת אלא גם בעשה טוב חייבים אנו הרבה חיזוק, איך להרבות תורה, להרבות מצוות להרבות חסד, להרבות צדקה, כי זה כל האדם זה כל מה שיישאר לאדם לאחר מאה ועשרים שנה לעולם הבא אלה רק התורה והמצוות,

הלכה למעשה

מלאכה המסתיימת בשבת

שאל את הרב

שנה שהמשיח לא יבוא

ביתנו החדש

מכתב החזון אי"ש

מחכימים ברמה

מעלת זיכוי הרבים

פינה חדשה

הטור האישי

פנינו רבנו

להחמנות ספרי הרב: 03-9091313

לכ" מורי ורבי המובהק מזכה הרבים ר' רפאל זר שליט"א

אין לי מילים שיבטאו את הערכה שיש לי כלפי הרב פשוט אפשר לומר "הצלחת נפשות" כך אני מרגיש את מה שהרב עשה כלפי. בעזרה במשברים והיציאה מהם בהתייעצות יום יומית, את התורה הרבה שזכיתי ללמוד מהרב יום יום לימוד שהסתכם במאות שעות של תורה שלמדתי מזה דרך לימוד בש"ע טור ב"י וכ"ו. במידות שהשתפרתי ללא היכר מאז שזכיתי לדבוק ברב בערך של תורה ומצוות... ויכלה הדף והמה לא יכלו... על כל זאת אני חב את חיי לרב ובאמת שאני מרגיש את הרב כאבא הן בדאגה הכנה והן בהשקעה ובכל הדברים!! מאלחנן א.

לשליחת טור אישי שלחו מיל karvenu1@gmail.com

המעשים הרעים ולעקר אותם מהשורש. כלומר לחפש את הרע ולבטלו מן העולם, כפי שנגמרה: "נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה'" (איכה ג מ). לעמת זאת 'משמשי' פירושו הוא למשמש במעשים הטובים ולבדק את רמתם.

נפן לדמות את הדבר לחיט המגיע לחנות בדים כדי לקנות סחורה, ומשמש כל ארי, בוחן את איכותו ובדוק האם הוא מתאים למטרה שלשמה הוא נצרך לו. בדומה לך מטל על האדם למשמש במעשים הטובים ולחקר האם הם באמת עשויים באיכות מספיקה או שחלילה מדבר במעשים טובים אבל באיכות ירודה.

חז"ל אומרים: "אם רואה אדם שישורין באין עליו ופושט במעשיו, שנגמר נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה'" (ברכות ה ע"א). לא כתוב 'ידבק מזוהמותיו, לא נאמר לפשפש בתפילין, אלא ופשפש במעשיו. לא שחלילה אין צורך לבדק מדי פעם את המזוהמות והתפילין, אבל אין למהר לתלות בקן האשמה בכל עת שמתרגש חלילה אסון על האדם. קודם כל יש לבדק את המעשים, ורק אחרי שתקנו את כל הטענות תקון, אפשר גם להשתמש בסגולות למיניהן.

אומרת הגמרא: "פשפש במעשיו ואמר לה! משמש במעשיו" (עירובין יג ע"ב).

באור הדברים הוא ש'פשפש' משמעותו היא לחפש אחר

שבת קודש

רחוב יהודה הנשיא 47 פ"ת בשעה: 16:30

יום חמישי

רחוב רבי יוסף קארו 3 אור יהודה בשעה: 21:15

יום שלישי

רחוב סעדיה חתונה 70 יהוד בשעה: 21:00

שיעורי כבוד מו"ר הרה"ג רפאל זר שליט"א השבוע:

משפחה מעל הכל

סיפור לשבת

המגיע להם במדויק. החנות שגשגה ופרחה והם הסתכלו עלינו בקנאה לא מעטה. אמנם הם קיבלו סכום כסף לא מבוטל אך הם חסכו אותו לחתונות הילדים ובפועל הם חיו חיי צמצום. הם הפסיקו את הלימוד בכולל ועבדו בעבודות מזדמנות מכיון שלא היתה להם הכשרה כלשהיא וחיו במרמור על ההווה ובגעגוע על העבר היפה. לעומתם אנו רכשנו דירות חדשות ורכבים יפים, אמנם פיזרנו כסף רב לצדקה אך זה לא הצדיק את הבזבז הראוותני שלנו. כך יצא ששני אחים חיו בעוני ושניים ברווח ובעושר. אנשים ראו את ההבדל בינינו והחלו לרנן שאנו עושקים וגוילים אותם... שאחד מהם עשה "בר מצוה" לא הוזמנו, כנראה התבייש שנדע כי הוא חונג אותה בבית בצמצום רב ואנו במקביל לא הזמנו לארוסי הבת. המריבה היתה חלק מאיתנו ואימי הלכה ודעכה למולנו עד שיום אחד היא נפטרה בשיברון לב. יום לפני שנפטרה אמרה לאחי השותף: "מה זה שווה כל הכסף שאבא השיג, אם המשפחה כולה התפרקה בגלל זה?", אחי שתק. לאחר השבעה התלווננה בתי בת ה-8 שהיא אינה חשה בטוב, הרופא שלח אותה לבדיקות מקיפות ואז התברר שהיא חולה במחלה ל"ע. אחד מהאחים "בקבוצה השנייה" היה מזכיר במקום חסד והיו לו קשרים עם עסקנים בתחום הרפואה, אשתי התחננה בפני שאצור עימו קשר אבל התביישתי, אשתי שחיי הבת היו חשובים לה פנתה בעצמה לגיטתה וסיפרה לה אודות המחלה. הגיסה נבהלה והודיעה מיד לאחי שהתקשר אלי בזריזות "אברהם, תן לי את הפרטים על מצבה של הילדה..." לקחתי את הניירת ונסעתי אליו במהירות, לא היה לנו זמן למחילות ולבקשות סליחה, הכל היה מהיר וכואב. גם האח השני התנדב לעזור, גם הגיסות הגיעו לעזור והתארגנו ביניהן לשמור על הילדים, הן שלחו ארוחות, ואף תכננו לגייסטיקה שלימה של ביקורים ועזרה כדי שלא נתמוטט. לאחר חצי שנה הילדה ב"ה הבריאה. התכנסנו למסיבת הודיה ואז התחלתי לדבר, אמרתי שמי יודע אם אבא למעלה לא פעלה למען איחוד המשפחה והילדה שלא טעמה טעם חטא היתה הקרבן, ביקשתי את מחילת אחי והצעתי להם להצטרף להסכם. היום אנו משפחה מאוחדת, יש בינינו אחוה אנו שותפים בשמחות ובצער, יש לנו למי לפנות, ולמדנו היטב שהכסף לא שווה כלום אם אין משפחה.

אבא שלי היה ניצול שואה, שריד יחיד מכל משפחתו. הוא הגיע לארץ בודד וחסר כל אבל עם המון נכונות ורצון לחיות ולהקים משפחה. הוא התחתן עם אימי, שגם היתה ניצולת שואה. לאחר החתונה הוא חשב כיצד לפרנס את הבית שזה עתה הקים, באותה תקופה החל עידן המקררים, הוא עבד קשה וכשהיה בידו מספיק כסף הוא פתח חנות למכשירי חשמל עם שותף נוסף. בתחילה היה קשה מאוד, היתה זו תקופת הצנע, השותף נשר בדרך ואבי נאלץ לשרוד את הימים הקשים לבד, אולם אח"כ הגיעה תקופת הפריחה והעסק פרח ושגשג. גדלנו ונישאנו כולם והתחלנו בחיי תורה, כשאבי דואג לפרנסתנו, למדתי תורה מתוך ידיעה שאבי דואג לפרנסתנו ולא רק לי אלא גם שלושת אחי הנוספים. לא היה חסר לנו דבר, גם תורה וגם גדולה. ויום אחד התנפץ הכל, אחי התקשרה אלי לכולל מבהלת, "אברהם, אבא לא מרגיש טוב הוא צועק שכואב לו הכתף, הוא מקיא וזועק, בוא מהר". "תזמיני אמבולנס, אני בא מיד", צעקתי ורצתי לעצור מונית. כשהגעתי היה מאוחר מדי אבי נפטר מהתקף לב פתאומי ומה שנותר לצוות הרפואי באמבולנס זה לקבוע את מותו. בבת אחת הפכנו ליתומים, היינו מבולבלים. אבי היה זה שארגן ויזם הכל כעת היינו צריכים להסתדר לבד וגם להתמודד עם האסון הצורב. השבעה עברה כמו מתוך חלום רע שלאחריה התברר לנו שהתמיכה הכספית נגמרה. צריך שמישהו ינהל את החנות, אך מי יסכים לעבוד ולחלק את הכסף שווה בשווה בין כולנו. ואנו במקום להתאחד, רבנו על הכסף והפרנסה. לאחר השבעה הודעתי על הפסקת רכישת מותרות ומעדנים. פתאום התברר לנו כי כל לימוד התורה שלנו היה בזכות אבי, קשה היה להרגיל את הבית לשינוי הדרסטי ולהידוק החגורה והעניין הפך להיות מורכב ועצוב. נאלצנו ללכת לבגדים, אימי לא הצטרפה ואמרה שנעשה מה שאנו מבינים. התחלנו לשתי קבוצות, האחת טענה שיש למכור את החנות להתחלק ברווחים שווה בשווה והקבוצה השנייה רצתה להמשיך לנהל את החנות בתורנות ולפרנס את כולם בכבוד, הדי הדיון עלו עד לב השמים ובסיומו ניצחה הקבוצה השנייה, יצאנו מביה"ד בפנים זעופות והמשפחה התפצלה לשניים. אני ואח נוסף לקחנו על עצמנו את המשך ניהול החנות ושילמנו דרך עו"ד לשני האחים את הסכום

כבוד הרב שליט"א, זכור לי שהרב אמר כי הרב יוסף חיים ז"ל אמר באיזה שנה שהמשיח לא יבוא באותה השנה?

שאל את הרב

הרה"ג בן ציון מוצפי שליט"א

תשובה: נכון, כן סיפר לי אבא ז"ל כי היה זה בשנת חמשה אלפים תרס"ו. היא שנת 1006 למנינם. בעקבות עיון בסוגיה בזוהר הקדוש וירא ק"ו, א. שם כתב כי בכל שנת 66 מאלף השישי תתחזק השכינה ומסוגל מאוד לבוא הגאולה. אבי ז"ל היה בן 6 שנים ובעל זכרון מדהים, ואמר כי כמה מזקני החכמים חישוב ומצאו כי הם באלף השישי, מאה השישית - ת"ר, עשר השישי - ס, שנה שישית - ו. = התרס"ו. כאשר בשדה קוצים פרצה השמועה והיה זה ביום תשעה באב התרס"ה, וכל היהודים בבגדד שהיו חוזרי אמונה ואוהבי ציון, החלו לארוז מטלטליות, ואמר לי אבא ז"ל כי הוא זכר שהשכנים ארוזו את החפצים המיוחדים והנחוצים יותר, ואמרו הננו עולים לירושלים, מכר רהיטים, כלים, חפצים ועוד. הערבים השכנים שמעו גם הם כי היהודים מתכננים בתחילת השנה החדשה לעלות לציון, וכשהיהודים הציעו להם את חפציהם בחצי מחיר ובשליש ורביעי, סירבו, ואמרו להם בין כך אתם עוזבים הכל ונוסעים, ואנחנו ניקח את שלכם חנם, פועלים עזבו את מעבידיהם, סוחרים חדלו מלהתעסק במסחר, וחלק ניכר מהציבור היו בטלים ממלאכה. והכל חיכו למוצא פיו של ראש הגולה הוא הגאון העצום רבנו יוסף חיים זיע"א. בשבת שובה שנת התרס"ו נשא הרב את דרשתו, המונים הגיעו לשמוע את מוצא פיו, במשך שעותיים האריך בדרשתו כמנהגו, והיו שם 50 אלף!!! יהודים משתתפים, וקולו מצלצל כפעמון, בסיום הדרשה שתק הרב ואמר "אני יודע שאתם מחכים לשמוע את דברי על ענין המשיח, לענין כל גדולי הרבנים, בפני ארון הקודש, הנני מודיע לכם, כי השנה שנת התרס"ו לא יבא המשיח, לכו לכם לאהליכם, חזרו לעסקיכם, תפרנסו את בני ביתכם, בשנה הבאה ולשביא הגאול הוא ידאג לכל צרכיכם, הוא אינו זקוק להכנות שלכם. כל הציבור יצאו כפופי קומה מאופקים והמומים מהדברים, התעשתו והכינו עצמם ליום הכיפורים הקדוש, ואמר לי אבא ז"ל כי אותו יום הכיפורים היה יום תפלה וזעקה מכל הלבבות בכמהיה לגאולה. לאחר שלש שנים תמימות ב"ב באלול התרס"ט הסתלק הרב לבית עולמו. זיע"א.

בוודאי בימים אלו שהמגיפה משתוללת בחוץ,
נדאי וראוי לכל אדם לעשות פדיון נפש לעצמו ולבני
משפחתו, שיעמוד לו לעזר, לזכות ולסיעתא דישמיא
לשמירה לבל יחלה חס ושלוש במגיפה הנוראה.

למסירת שמות לפדיון נפש שיערך על ידי מותו ורבנו

הגאון רבי רפאל זר שליט"א
חייגו למשרדי המוסדות: 03-9091313

**תיקון פדיון הנפש
בזמן מגיפה רח"ל**

ידוע מעלת תיקון פדיון הנפש שפודה ומציל את נפשו
של האדם מכל צרה ונזק.

מכתב החזון אי"ש

ביתנו החדש

הרה"ג אבנר קאווס שליט"א

החזון אי"ש זצ"ל כתב מכתב לתלמידו והסביר לו את הפסוק הזה עם דגשים חשובים. הבה ונלמד כמה מהם. "נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שְׁנָה אַחַת וְיִשְׁמַח אֶת אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר לָקָח" - חובה. כיצד משמחה? טבע שלה להתענג על חנה בעיניו, ואליה עיניה נשואות. עליו להשתדל להראות אהבה וק רוב, בריבוי שיחה וריצוי. ומה שאמרו אל תרבה שיחה עם האשה, באינו צריך לריצוי מדבר, ולא בשנה ראשונה שצריך להשתדלות ההתאחדות... הרב לימד את בני הזוג, מהם הכללים שעליהם לשמור בשנה הראשונה, שהיא היסוד לכל הבית וכמובן להמשיך לחיות על פי כללים אלו במשך כל החיים. קוראים יקרים, שימו לב שכמעט בכל מריבה או יכוח האשה חוזרת לשנה הראשונה. היא אומרת לו: כבר מההתחלה לא אהבתי את ההתנהגות שלך... מהשנה הראשונה לא הבנת אותי... ראשית, הרב מפרש שהציווי שהחתן יהיה נקי לביתו שנה אחת הוא חובה! כלומר, התורה פטרה את החתן בשנה הראשונה מכל עול ציבורי, אף על פי שהחתן יוצא מביתו לענייניו כגון לימודים, עבודה, קניות וכו'. כי העול הציבורי יכול להפריע לו בתכנון סדר היום ויכול לקחת לו הרבה מתשומת הלב שהוא צריך להעניק לאשתו. איך אומרים - זה תופס לו את הראש. שנית, החובה לשמח את אשתו. הרב שם דגש על נתינת מחמאות מוגברת כי אליה עיניה נשואות. האשה צריכה לקבל את המחמאות בעיקר מבעלה כדי להרגיש שהיא פועלת היטב ומסייעת לו בתפקודי הבית. ואפילו אם נמאס לבעל להחמיא - לה לא נמאס לשמוע. זאת ועוד, החתן החדש צריך להראות אהבה וקרוב. כלומר, לא די לומר לה - 'אני אוהב אותך', אלא להפגין אהבה כלפיה. הא כיצד? בריבוי שיחה וריצוי. התענוג הגדול ביותר של האשה שבעלה מדבר איתה ומתייחס אליה. קוראים יקרים, אתם יכולים לבדוק זאת בסקר קצר תשאלו אותן - מה הדבר שבעלך יעשה, וישמח אותך הכי הרבה? הרוב המכריע יענו - שיידבר איתי, שיקשיב לי ויתייחס אלי. לפעמים הבעל חוזר הביתה כשהוא מהרהר בענייניו ולא שם לב לאשתו. חתן יקר, דע לך שהיא מפרשת את זה כאילו לא אכפת לך ממנה, והיא נפגעת ומתאכזבת. על החתן לדעת שעיקר סיפוקה של האשה בא מכך שבעלה מקדיש לה תשומת לב, ומביע את חיבתו ורגשותיו כלפיה. זה נקרא להפגין אהבה.

התחלת מלאכה המסתיימת בשבת

הלכה למעשה

הראשל"צ הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

א. מותר להתחיל במלאכה בערב שבת ובערב יום טוב אפילו סמוך לכניסת השבת והחג, אף על פי שהמלאכה תיגמר בשבת מאליה. שלא נאסר עלינו לעשות מלאכה, אלא בעיצומו של יום, ולכן מותר ליהנות במה שנעשה בשבת מאליה ולדעת מרן השלחן ערוך מותר להתחיל במלאכה בערב שבת אף אם זו משמיעה קול בשבת. ולכן מותר לפתוח מים לגינה מערב שבת, והמים הולכים ומשקים את הגינה במשך השבת. ויש אומרים שאף מותר לכון את שעון השבת, על מנת שיפעיל מאליה בשבת את הממטרות, כדי להשקות את העצים וכדו'. ויש מחמירים בזה. וטוב לכתוב פתק על יד שער הגינה, שהממטרות פועלות על ידי שעון שבת שכוון מערב שבת. אך מדינא לדין העיקר להקל בזה גם בלי שיתלה פתק בשער.

ב. מותר לתת מערב שבת קדירה עם תבשיל שלא נתבשל כלל, על גבי האש, אף שהתבשיל הולך ומתבשל מאליה בשבת, וכן מותר להדליק את הנר מערב שבת, והיא דולקת בכל השבת.

ג. לדין מותר לתת בגדים לתוך מכונת כביסה אוטומטית בערב שבת, סמוך לשקיעת החמה, ולהפעילה קודם שקיעת החמה, והיא מכבסת והולכת ביום השבת, [ונפסקת פעולתה באופן אוטומטי], וכדעת מרן השלחן ערוך שקבלנו הוראותיו, שמאחר ומלאכת הכיבוס נגמרת מאליה על ידי המכונה האוטומטית, מותר, ואין חוששין להשמעת קול שיאמרו מכונה של פלוני מכבסת בשבת. ויש להקל בדבר בפרט בחיילים המגיעים לחופשה קצרה בערב שבת אחר הצהרים, סמוך לכניסת השבת, ועליהם לחזור לבסיסם מיד בצאת השבת, ובמוצאי שבת יוציאו את הבגדים מהמכונה. ואחינו האשכנזים נוהגים כדעת הרמ"א להחמיר בזה, שיש לחוש להשמעת קול. אולם אף לדעת הרמ"א כשיש צורך בדבר, וכגון בחיילים המגיעים לחופשה קצרה, והשעה דחוקה להם ביותר, יש להתיר גם להם לעשות כן.

עם ר' עמי מימון

חידודין

שאלה: על מה מגיע רעב של כליה? תשובה: על זה שלא נוטלים חלה. פרק ה משנה ח.
שאלה: מה נקרא מי שאומר שלי שלך ושלך שלי? תשובה: עם הארץ. פרק ה משנה י.

**בונים את בית השם,
בואו והוסיפו עוד לבניה
בבניית בית מקדש מעט,
אל תפספסו: 03-9091313
"מצווה לתרום מכספי מעשר"**

שאבעס קוידש... חכיתי לה כל השבוע! חוזר מבית הכנסת, פותח את הדלת, ריחות התבשילים מציפים את כולי, ואשתי בקולה הנעים נשמעת מהמטבח: "גוט שאבעס בעלי היקר"

הטור המאור

שאבעס קוידש... הילדים שמחים בדברי התורה שנאמרים ואשתי ניגשת להביא את המנה הבאה. לאחר זמן מה שואלת בקול מעט מאשים "דוד, מה עם קצת שירים לשבת? אין אווירה שבתית על השולחן!"

התכוונתי לומר "אין בעיה!" אבל הסתכלתי סביבי והבחנתי שנשאיתי לשיר לבד. אם ככה, יצאתי ידי חובת זמירות שבת. אפשר לטעום בשמחה מהמנה העיקרית. "איזו מנה, אשתי, יישר כוח גדול! יצא מעולה, ממש כמו שאני אוהב!" אמרתי בלהט. "תודה, אבל גם את זה אימא שלך שלחה". איזה פדחן אני.

עוד שיר אחד לקראת סיום. "אימא, מה יש לקינוח?" אני שואל, כאילו שלא הספיקו כל הסלטים, הדג והבשר עם התוספות. "יש עוגה מיוחדת במינה!" היא משיבה. ברוך ה', אני כבר די מלא... אך בכל זאת...

מקבל את העוגה ורק חושב איך להכניס אותה לפה. לוקח בזהירות, נותן ביס, לועס בכבדות ואומר: "את יודעת, רבקה, אימא שלי לא חזקה בעוגות. לא יצא מוצלח כל כך הפעם". דממה. כל הילדים מישירים מבטם לכיוון אימא. אני עסוק בללעוס ולא שם לב, מרים את ראשי ורואה את אשתי מחזיקה את הסכין של העוגה בתנוחה קצת מאיימת, "את העוגה לא אימא שלך הכינה, זאת אני!". את הלילה העברתי על הכיסא בסלון, לא בגלל שאשתי כעסה, פשוט כי לא הייתי מסוגל לקום מרוב אוכל.

באותו הרגע הילדים קופצים עליי מאושרים, "גוט שאבעס, אבא, גוט שאבעס!" אני מברך אותם בכוונה מלאה ופונה לשולחן השבת, מתיישב על הכיסא ואנחת רווחה יוצאת מפי. סוף סוף אפשר לשבת בנחת, לחיות את הרגע ולהירגע ממרוץ השבוע. שאבעס קוידש... אומנם השעה רק חמש בערב אבל אני רעב מאוד! לא משנה באיזו שעה נכנסת השבת - תמיד רעבים. את "שלום עליכם" אני שר בדילוגים כדי להגיע מהר לקידוש. אשתי מעירה לי "לא שכחת משהו?"

"אה, כן! 'אשת חיל', כמובן איך אפשר לשכוח?" עכשיו אין ברירה, אני חייב לשיר את זה בכוונה מלאה. עושים קידוש והגיע זמן נטילת ידיים, זמן מלחמת עולם.

"קודם אני!"

"לא, אני!"

"ילדים צדיקים, אחד אחד, כולם ייטלו ידיים בסוף".

ברוך ה', העניין לוקח לא מעט זמן ולאחר ההמתנה מגיע גם תורי. אני נוטל וממהר לברך "המוציא".

עשרה סוגי סלטים מונחים בגאון על השולחן בתקווה שנגיע לטעום מכולם. המנה הראשונה מגיעה, ואיתה גם המחמאה הראשונה לאשתי, "רבקה, תענוג, הדג יצא טעים ממש!"

"תודה, אבל אימא שלך הכינה אותו" אמרה. שאלתי את עצמי אם יצאתי ידי חובה.

מחכימים ברמה

הרה"ג אליהו חי אביטן שליט"א

שאלה: מעלת מזכה הרבים אין קץ לשכרו ויזכה לאריכות ימים ושנים

תשובה: ודע כי מי שיש בידו לזכות את הרבים אזי ששכרו גדול מאוד עד אין חקר, ואפילו נגזר עליו מיתה היות והרבים צריכים לו משאירים אותו בעולם זאת ועוד כותב רבנו יהודה בן הרא"ש ז"ל, בשו"ת זכרון יהודה (סימן ס"א). כי כל מקום שיש מי שבידו להשיב אחרים מעוון ואינו משיב חטא הרבים תלוי בו, ומרועיהם יבוקש את חטאם, אבל המשיב את הרבים ומלמדם תורה צדקתו לא תסוף מזרעו. והרב חסד לאלפים פאפו כתב כי לימוד אותיות א - ב עם הציבור גדול פי כמה מלימוד הכי עמוק בש"ס ובפוסקים. ואתה ידידי הקורא עם יש בידך לזכות את הרבים עשה זאת ועל ידי זה שכרך הרבה מאוד עד אין קץ.

זקוקים לישועה? זיווג? רפואה? פרנסה? עכשיו יש לכם את ההזדמנות! תיקון פדיון הנפש המסוגל לכל הישועות הנערך על ידי מו"ר הרה"ג רפאל זר שליט"א

סיפורי ישועות

אך בריאות ושלמות. תודה רבה שהרב היה שליח טוב בשבילנו. משפחת כהן

עשינו פדיון נפש למעוברת שהייתה בהריון בסיכון גבוה בהריון תאומים. חששנו מאוד לילדת ולעוברים. וברוך השם עברו שלושה שבועות והשבוע בשעה טובה ומוצלחת נולדו לנו תאומות פגיות